

Lectio Divina segédanyag

Évközi 23. vasárnap

B év - Mk 7,31-37

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Haász Rebeka Anna, Rácz Dávid

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,

Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor - teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Ezután ismét elhagyta Tírusz vidékét, és Szidónon át a Galileai-tóhoz ment, Dekapolisz határába. Itt eléje hoztak egy dadogva beszélő süketet, és kérték, tegye rá a kezét. Különhívta a tömegből, fülébe dugta az ujját, majd megnyálazott ujjával megérintette a nyelvét, föltekintett az égre, fohászzkodott és szólt: „Effata, azaz nyílj meg!” Azon nyomban meg is oldódott a nyelve és érthetően beszélt. Megparancsolta nekik, hogy a dologról ne szóljanak senkinek. De minél jobban tiltotta, annál inkább hirdették. Szerfölött csodálkoztak, s hangoztatták: „Csupa jót tett, a süketeknek visszaadta hallásukat, a némáknak beszélőképességüket.”

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

31 Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὁρίων Τύρου ἦλθεν διὰ Σιδῶνος εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως.

És ismét elmenve Tírusz vidékéről, Szidonon át a galileai tengerhez ment Dekapolisz vidékének közepébe.

32 καὶ φέρουσιν αὐτῷ κωφὸν καὶ μογιλάλον καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα ἐπιθῆ αὐτῷ τὴν χεῖρα.

És oda hoznak neki egy süketet és dadogót, és kérlelik őt, hogy tegye rá a kezét.

33 καὶ ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν ἔβαλεν τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ καὶ πτύσας ἤψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ,

És maga mellé véve őt a tömegből külön, beledugta az ujjait az ő fülébe, és köpve megérintette az ő nyelvét.

34 καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐστέναξεν καὶ λέγει αὐτῷ, Ἐφφαθα, ὃ ἐστίν, Διανοίχθητι.

És feltekintve az égre sóhajtott, és mondja neki: „Effata, azaz: nyílj meg!”

35 καὶ {εὐθέως} ἠνοιγῆσαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαί, καὶ ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης αὐτοῦ καὶ ἐλάλει ὀρθῶς.

És rögtön megnyílt a füle, és nyelvének bilincse megoldódott, és helyesen beszélt.

36 καὶ διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ λέγωσιν· ὅσον δὲ αὐτοῖς διεστέλλετο, αὐτοὶ μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον.

És megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el: de amennyire megparancsolta nekik, azok annál inkább hirdették.

37 καὶ ὑπερπερισσῶς ἐξεπλήσοντο λέγοντες, Καλῶς πάντα πεποίηκεν, καὶ τοὺς κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν καὶ {τοὺς} ἀλάλους λαλεῖν.

És szerfölött ámultak mondván: „Mindent jól megtett, és a süketeket hallókká teszi, és a némákat beszélőkké.”

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

³¹Et iterum exiens de finibus Tyri venit per Sidonem ad mare Galilaeae inter medios fines Decapoleos.

³¹Ezután ismét elhagyta Tírusz vidékét, és Szidonon át a Galileai-tóhoz ment, Dekapolisz határába.

³¹Ezután ismét eltávozott Tírusz vidékéről. Szidonon át a Galileai tengerhez ment, a Tízváros határába.

³¹Ismét eltávozott Tírusz vidékéről és Szidonon át a Galileai-tengerhez érkezett, Dekapolisz területére.

³¹Aztán ismét kimenvén Tírus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át.

³¹Jézus ismét elhagyta Tírusz vidékét, és Szidonon át a Galileai-tenger mellé ment a Dekapolisz területén keresztül.

³²Et adducunt ei surdum et mutum et deprecantur eum, ut imponat illi manum.

³²Itt eléje hoztak egy dadogva beszélő süketet, és kérték, tegye rá a kezét.

³²Ott odavittek hozzá egy siketnémát, és kérték őt, hogy tegye rá a kezét.

³²Ott egy süketnémát vittek hozzá és kérték, hogy tegye rá a kezét.

³²És hozának neki egy nehezen szóló siketet, és kérik vala őt, hogy vesse reá kezét.

³²Egy hebegő süketet hoztak hozzá, és kérték, tegye rá a kezét.

³³Et apprehendens eum de turba seorsum misit digitos suos in auriculas eius et exspuens tetigit linguam eius

³³Különhívta a tömegből, fülébe dugta az ujját, majd megnyálazott ujjával megérintette a nyelvét,

³³Félrevitte őt külön a tömegtől, a füleibe dugta ujjait, köpött, megérintette a nyelvét,

³³Félrehívta őt a tömegből, ujját a fülébe dugta és nyállal megérintette a nyelvét,

³³Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az ujjait annak fülébe bocsátá, és köpven illeté annak nyelvét,

³³Jézus félrevonta a sokaságból őt egyedül. Ujját a fülébe dugta, majd egyet köpött, s megérintette a nyelvét.

³⁴et suspiciens in caelum ingemuit et ait illi: „ Effetha ”, quod est: “ Adaperire ”.

³⁴föltekintett az égre, fohászkodott és szólt: „Effata, azaz nyílj meg!”

³⁴majd föltekintve az égre, fohászkodott, és azt mondta neki: »Effeta!«, azaz »Nyílj meg!«

³⁴aztán föltekintve az égre, fohászkodott és így szólt: „Effeta, vagyis nyílj meg.”

³⁴És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg.

³⁴Azután az égre tekintve felsóhajtott, és így szólt hozzá:

– *Effata* – azaz: „nyílj meg!”

³⁵*Et statim apertae sunt aures eius, et solutum est vinculum linguae eius, et loquebatur recte.*

³⁵Azon nyomban meg is oldódott a nyelve és érthetően beszélt.

³⁵Erre azonnal megnyíltak a fülei, megoldódott nyelvének köteléke, és rendesen beszélt.

³⁵Tüstént meg is nyílt a füle, megoldódott a nyelve és érthetően beszélt.

³⁵És azonnal megnyilatkoznak annak fülei: és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala.

³⁵És [rögtön] megnyílt a füle, s nyelvének bilincse is megoldódott, és hibátlanul beszélt.

³⁶*Et praecepit illis, ne cui dicerent; quanto autem eis praecepiebat, tanto magis plus praedicabant.*

³⁶Megparancsolta nekik, hogy a dologról ne szóljanak senkinek. De minél jobban tiltotta, annál inkább hirdették.

³⁶Ekkor megparancsolta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el. De minél jobban tiltotta nekik, annál inkább hirdették.

³⁶Megparancsolta, hogy ezt senkinek se mondják el. De minél szigorúbban tiltotta nekik, annál inkább hirdették,

³⁶És megparancsolá nekik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék.

³⁶Jézus meghagyta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el. De minél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték.

³⁷*Et eo amplius admirabantur dicentes: “ Bene omnia fecit, et surdos facit audire et mutos loqui! ”.*

³⁷Szerfölött csodálkoztak, s hangoztatták: „Csupa jót tett, a süketeknek visszaadta hallásukat, a némáknak beszélőképességüket.”

³⁷Szerfölött csodálkoztak és mondták: »Mindent jól cselekedett; a süketeknek visszaadta hallásukat, és szóra bírta a némákat!«

³⁷S a csodálkozástól magukon kívül, annál lelkesebben hangoztatták: „Mindent jól tett: a süketeknek visszaadta a hallást, a némáknak a beszédet.”

³⁷És szerfelett álmétkodnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

³⁷Szerfölött álmétkodtak, és ezt mondogatták: „Minden jó, amit tesz: a süketek hallanak, a némák meg beszélnek!”

1.1.3. Szöveg behatárolása

Az epizódot jól elkülöníti az előző szakasztól (Mk 7,24-30) a pontos helymeghatározás: Jézus elhagyva Tírusz vidékét Dekapolisz területére megy (Mk 7,31). Itt az evangélista a nehezen beszélő sükettel való találkozás kapcsán annak meggyógyításáról számol be. Majd az „azokban a napokban” szófordulattal (Mk 8,1) már egy újabb jelenetet ír le. Így az általunk vizsgált szakasz a Mk 7,31-37 versek között helyezkedik el, amely epizódot Jézus két másik csodája foglalja keretbe: az ördög kiűzése a kánaáni asszony leányából (Mk 7,24-30), és a csodálatos kenyér- és halszaporítás (Mk 8,1-10).

1.1.4. Szó szerinti értelmezés

Márk ezzel a rövid szakasszal a következőket kívánja elmondani Jézusról:

- Van hatalma meggyógyítani a dadogva beszélő süketeket is, ami a Messiás eljövetelének egyik ószövetségi ígérete volt (Iz 35,1-10). Vagyis Jézus a Messiás, a Krisztus!
- Van hatalma a Sátán felett (Mk 1,25; 5,1-20), amit a nyállal kapcsolatos gesztus is kifejez, amit abban a korban a démon elhárítására használtak jelképes cselekedetként (Mk 7,33)
- Ő mint Szabadító lép fel: feloldja a bűn bilincseit, illetve mindazt, ami megkötözi, rabságban tartja az embert, aminek jele a gyógyítás is (Mk 2,1-12)
- Minden megnyilvánulásában összhangban van az Atyával, amit az égre való felpillantása és sóhaja is mutat finoman (Mk 7,34)
- Anyanyelve az arám volt, amit rokonaitól tanult meg.
- Alázatos, a csodát nem önmagáért teszi, hanem mindig az Atya megdicsőítésére, illetve az ember javára, üdvösségére. (Mk 7,36)
- Mindig jót tesz, mindenki felé irgalommal fordul, nem fél megérinteni az elesettet, a kitaszítottat (Mk 1,41; 7,37)

1.1.5. Kulcsszavak elemzése

Εφφαθα (*effatha*) (Mk 7,34): 'nyílj meg!'

A szó arámi nyelven jelenti azt, hogy „nyílj meg”. Egyedül itt fordul elő az Újszövetségben, tehát különös nyomatékot ad a jelenetnek. Az evangélista fontosnak tartotta, hogy az Úr Jézus anyanyelvén őrizzen meg néhány kifejezést az evangéliumában (Mk 5,41; 7,34; 14,36; 15,34). Ezek az igehelyek a Mester életéből egy-egy titkot tárnak fel: Jézusnak van hatalma feltámasztani Jairus leányát (Mk 5,41), illetve meggyógyítani egy dadogó süket embert (Mk 7,34). Az Úr Atyának szólítja Istent (Mk 14,36), illetve a 22. zsoltárral bizalommal fordul hozzá a kereszten is (Mk 15,34).

Az a Jézus, aki megnyitja a süket ember fülét a hallásra (Mk 7,34-35) képes megnyitni az eget (Mk 1,10), illetve az Írások értelmét a tanítványoknak (Lk 24,32.45). Az Úr kinyilatkoztató tevékenységét hangsúlyozza tehát ez a szó: Jézus feltárja magát, Isten misztériumát az embereknek, s ezáltal megnyitja a mennyet nekik.

ἀναβλέψας (*ánáblepszász*) (Mk 7,34): 'feltekintve, felpillantva'

Ebben a formában legtöbbször Jézusra vonatkozik ez a kifejezés, amely úgy ábrázolja az Isten Fiát, mint aki felpillant az égre, amikor megszorítja a kenyereket és a halakat (Mt 14,19; Mk 6,41; Lk 9,16), illetve amikor meggyógyítja a dadogva beszélő süket férfit (Mk 7,34). Ez a szókapcsolat arra mutat rá, hogy Jézus az Atyával egységben cselekszik, tetteivel is az Atya irgalmas jóságát kívánja megmutatni. Érdekes, hogy két alkalommal e kifejezésnél nem az égre tekint fel Jézus, hanem egyes emberekre: 1. A fán lévő vámosra: Zakeusra, akit a Mester lehív, hogy vele étkezzék az ő házában, s ezáltal elhozhassa neki az üdvösség és a megbocsátás örömét (Lk 19,5). 2. A templom perselyébe pénzt bedobó emberekre, akik kapcsán Jézus megdicséri a szegény özvegyasszony nagylelkű magatartását, aki mindenét odaadta az Úrnak (Lk 21,1). E két igehely tehát az Úr figyelmességét és érzékenységét mutatja, aki a bűnös és a szegény barátja is kíván lenni.

δεσμός (*deszmosz*) (Mk 7,35): 'bilincs'

Az evangéliumokban ez a szó jelképes, lelki értelemben is megtalálható: a dadogó süket nyelvét megbilincseli a betegség (Mk 7,35), a meggörnyedt asszonyt pedig tizenhét éve megkötözve tartja a Sátán (Lk 13,16). Az a tény, hogy az Úr szavára meggyógyulnak, szimbolikusan leoldódnak bilincseik, azt jelzi, hogy Jézus Krisztus valóban a Szabadító, aki felszabadítja az embert feloldva őt minden megkötöttségéből, bilincseiből (vö. Lk 4,18-19; Gal 5,1).

1.1.6. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Márk evangéliumán belül

1,22 "Tanításával ámulatba ejtett mindenkit, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van, nem úgy, mint az írástudók."

1,34 "Sok beteget meggyógyított különféle betegségekből, és sok ördögöt kiűzött, de nem engedte őket szóhoz jutni, mert tudták, hogy kicsoda."

1,41 "Egy leprás jött hozzá, térdre borult előtte, s így kérte: „Ha akarod, megtisztíthatsz.”"

5,20 "Az el is ment, és Dekapoliszban mindenütt híresztelte, hogy milyen nagy dolgot tett vele Jézus. Mindenki csodálkozott."

5,23 "és igen kérte: „Halálán van a lányom. Gyere el, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.”"

8,23 "Mefogta a vak kezét, s kivezette a faluból. Itt nyállal megkenete a szemét, rátette a kezét, s megkérdezte tőle: „Látsz valamit?”"

9,17 "Valaki megszólalt a tömegből: „Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akit néma lélek szállt meg.”"

9,25 "Amikor Jézus látta, hogy egyre nagyobb tömeg gyűlik össze, ráparancsolt a tisztátalan lélekre: „Néma és süket lélek, parancsolom neked, menj ki belőle, és ne térj többé vissza belé!”"

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 8,3-4 "Jézus kinyújtotta kezét, megérintette, s így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!” Erre az nyomban megtisztult leprájától. Ekkor Jézus ezt mondta neki: „Vigyázz, ne mondd el senkinek, hanem menj, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel a Mózes rendelte áldozatot bizonyágul!”"

Mt 9,18 „Míg ezt magyarázta nekik, íme, egy elöljáró lépett hozzá. Leborult előtte s kérte: „Az imént halt meg a lányom, de gyere, tedd rá kezedet és életre kel.”

Mt 15,29-31 „Jézus ezután eltávozott innét, és a Galileai-tóhoz ment. Fölment a hegyre és leült. Nagy tömeg járult hozzá, magukkal vitték a sántákat, bénákat, vakokat, némákat és a más betegeteket, s letették őket a lába elé. Mind meggyógyította őket. Amikor a nép látta, hogy a némák beszélnek, a bénák meggyógyulnak, a sánták járnak és a vakok látnak; elámult és dicsőítette Izrael Istenét.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Iz 35,5 „Akkor megnyílik a vakok szeme, s a süketek füle hallani fog.”

1Tim 4,14 „Ne hanyagold el magadban a kegyelmet, amelyet a prófétai szó alapján a presbitérium kézföltételével nyertél.”

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

A siketnéma nem más, mint az, aki füleit nem nyitja meg Isten igéjének hallgatására és száját sem nyitja ki, hogy hirdesse azt. Szüksége van olyan emberre, aki mindkettőben járatos, hogy az Úrhoz vigye, ezáltal pedig Ő maga fogja meggyógyítani. Fülébe dugta az ujját. Isten ujjá pedig nem más, mint a Szentlélek: „*De ha én az Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor már közel van hozzátok az Isten országa.*” (Lk 11, 20). Hasonlóképpen Isten ujjá írta a Törvényt is kőtáblára. Tehát a Szentlélek nyitja meg a fület és a szívet is Isten igéjének befogadására. Az Úr Jézus feltekintett az égre és fohászzkodott. Nem azért cselekedte ezt, mert e nélkül nem tudta volna megtenni, hiszen Ő Isten és egylényegű az Atyával. Példát akart adni. Bármilyen szükségben is vagyunk, tekintsük az égre és onnan kérjük bajunk gyógyítását, az Isten kegyességétől. Krisztus Urunknak ebben a magatartásában felfedezhető isteni és emberi természetének egysége. Isteni, mert csodát tett, emberi, mert előtte fohászzkodott. E kettő cselekedet pedig milyen összhangban működött egymás mellett. Végül pedig megtiltotta nekik, hogy erről beszéljenek. Nyilvánvalóan az Úr Jézus, aki ismeri az embert tökéletesen, tisztában volt vele, hogy nem fognak hallgatni. Intő jelül szánta azoknak, akiknek ugyan kellett volna hirdetni és tudni, hogy ő a Messiás és mégsem tették. Az az ember, akinek viszont megtiltotta, milyen lelkesedéssel teszi.

Vö.: Tiszteletreméltó Szent Béda áldozópap, Márk evangéliumához, 2, 7, 32 – 37 (Beda il Venerabile, In Evang. Marc., 2, 7, 32-37)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

AZ ORVOS KRISZTUS

1503. Krisztus együttérzése a betegekkel, valamint számos gyógyítása mindenféle betegségből (vö. Mt 4,24) nyilvánvaló jele annak, hogy Isten meglátogatta az ő népét (vö. Lk 7,16) és Isten országa közel van. Jézusnak nemcsak a gyógyításhoz volt hatalma, hanem a bűnök megbocsátásához is (vö. Mk 2,5-12): Azért jött, hogy az egész embert - a lelket és testet - meggyógyítsa. Ő az orvos, akire a betegeknek szükségük van (vö. Mk 2,17). Az összes szenvedő iránti együttérzése olyan messzire megy, hogy azonosul velük: „Beteg voltam és meglátogattatok” (Mt 25,36). A betegek iránti különös szeretete a századok során arra indította a keresztényeket, hogy karolják föl a testben vagy lélekben szenvedőket; ez készítetett fáradhatatlan erőfeszítésekre a szenvedések enyhítése végett.

1504. Jézus gyakran elvárta a betegektől, hogy higgyenek (vö. Mk 5,34.36; 9,23). Jelet alkalmazott a gyógyításnál: nyálat és kézrátételt (vö. Mk 7,32-36; 8,22-25), sarat és lemosást (vö. Jn 9,6-15). A betegek keresték, hogy érinthessék őt (vö. Mk 3,10; 6,56), „mert erő áradt belőle, mely mindenkit meggyógyított” (Lk 6,19). Így a szentségekben Krisztus továbbra is „megérint” bennünket, hogy meggyógyítson.

1505. A sok szenvedéstől megindultan Krisztus nemcsak megengedte, hogy a betegek megérintsék őt, hanem nyomorúságainkat magáévá teszi: „Szenvedéseinket magára vette és betegségeinket ő hordozta” (Mt 8,17 vö. Iz 53,4). De nem minden beteget gyógyított meg. Gyógyításai Isten országa eljövételének jelei voltak, egy sokkal mélyebbre ható gyógyulást hirdettek: a bűn és a halál fölötti győzelmet az ő húsvétja által. A kereszten Krisztus a rossz egész terhét magára vette (vö. Iz 53,4-6), elvette a „világ bűnét” (Jn 1,29), aminek a betegség csak egyik következménye. Szenvedésével és kereszthalálával Krisztus a szenvedésnek új értelmet adott: hasonlónak tud tenni bennünket öhozzá, és egyesíthet az ő megváltó szenvedésével.

A Krisztus által használt jelek szentségi jelek

1151. A Krisztus által használt jelek. Prédikációiban az Úr Jézus gyakran használt a teremtésből vett jelet, hogy Isten országának misztériumait szemléltesse (vö. Lk 8,10). Látható jelekkel vagy szimbolikus cselekményekkel gyógyít (vö. Jn 9,6; Mk 7,33-35; 8,22-25), és ezekkel igazolja prédikációját. Új értelmet ad az Ószövetség történéseinek és jeleinek, mindenekelőtt az Egyiptomból való kivonulásnak és a Húsvétnek (vö. Lk 9,31; 22,7-20), mert ő maga mindezen jelképeknek a jelentése.

1152. Szentségi jelek. Pünkösöd óta a Szentlélek a megszentelést Egyháza szentségi jelein keresztül végzi. Az Egyház szentségei nem szüntetik meg a kozmosz és a társadalmi élet jeleinek és szimbólumainak egész gazdagságát, hanem megtisztítják és fölhasználják azokat. Ezenfölül beteljesítik mindazt, amit az Ószövetség ősképekben és előképekben előre jelzett. Ezen kívül beteljesítik az ószövetségi előképeket, jelzik és megvalósítják a Krisztus által szerzett üdvösséget, s előképként jelzik és elővételezik a mennyei dicsőséget.

2.3. Pedagógiai vonal:

2.3.1. Tantörténetek

„Mindent jól cselekedett; a süketeknek visszaadta hallásukat, és szóra bírta a némákat!” (Mk 7,37)

Az ablak tanmese

Két súlyosan beteg ember feküdt ugyanazon kórteremben. Egyikük minden nap délután felült az ágyban egy órácskára, hogy ezzel megmozgassa a szervezetét. Az ágya a kórterem egyetlen ablakához közelebbi volt. A másik beteg ember egész nap csak feküdt az ágyában, a plafont bámulva. Beszélgettek a családról, feleségről, gyerekekről, a katonakorukról, a nyaralásaikról, ahogy az szokásos ilyen helyzetben. Az az ember, aki az ablaknál feküdt, minden délután, amikor felült, azzal töltötte az időt, hogy elkezdte közvetíteni a másiknak, mit lát az ablakon át a kinti világból.

A másik ágyban fekvő embert egy idő után szinte csak ezek a színes beszámolók tartották életben, már alig várta őket, ez volt minden változatosság az életében.

Az ablak egy kellemes, tavacskával díszített parkra nézett. Vadkacsák és hattyúk úszkáltak a tavon, és gyerekek játszottak távirányítós játékhajókkal rajta. Szerelmespárok üldögéltek a színes virágágyások mellett órákig, egymásba felejtkezve. Miközben az ablak melletti beteg kimerítő részletességgel írta le a kinti világot, a másik, folyton fekvő behunyta a szemét és maga elé képzelte a látványt. Egy meleg délutánon az ablak melletti ember egy, a parkon átvonuló karneváli menetről beszélt. Bár a folyton fekvő ember nem hallotta a zenészeket, maga elé képzelte őket a másik érzékletes leírása alapján. A napok és hetek teltek. Egy reggel a beteget fürdetni készülő nővér az ablak melletti embert élettelenül találta az ágyában, mert az éjjel csendben elaludt örökre. Elszomorodva hívta a személyzetet, hogy kivigyék az elhunytat.

Amint alkalom kínálkozott rá, a korábban a belső ágyon fekvő beteg kérte, hogy a másik ágyban fekhessen. A nővér szívesen segített, kényelembe helyezve őt azon az ágyon, majd magára hagyta. Lassan, fájdalomtól gyötörve az ablak felé fordult az ember, és megdöbbenve látta: az ablak egy tűzfalra néz. Megkérdezte a nővért, mi történhetett az eltávozott szobatárssal, hogy olyan szépnek festette le az ablakon túli világot.

A nővér elárulta, hogy az az ember vak volt, nem láthatta a falat sem. Valószínűleg csak bátorítani akarta Önt!- mondta a férfinak.

Tanulság: igazi boldogság boldogabbá tenni másokat, nem törődve saját helyzetünkkel. Bajainkat megosztva csökkenthetjük őket, de ha derűnket és boldogságunkat osztjuk meg másokkal,

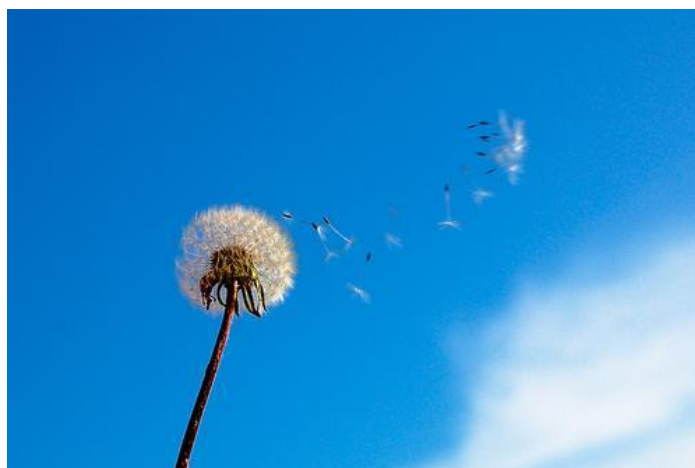
megsokszorozzuk azt. Ha gazdagnak szeretnéd érezni magad, számold össze azokat a dolgokat az életedben, melyeket nem vehetsz meg semmi pénzért.

Forrás: <http://havannacsoport.hu/index.php/tanulsagos-tortenetek/az-ablak>

2.3.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

„Effeta!”, azaz „Nyílj meg!” (Mk 7, 34)

Lassú tánc

Nézted valaha a gyerekeket játszani a körhintán?
Hallgattad, amint az esőcseppek földet érnek tompán?
Követted szemeddel egy pillangó szeszélyes röptét,
Nézted a tovatűnő éjben a felkelő nap fényét?

Lassítanod kéne.

Ne táncolj oly gyorsan!

Az idő rövid,

A zene elillan...

Átrepülsz szinte minden napodon?

S mikor kérded: „Hogy s mint?”

Meghallod a választ?

Mikor a nap véget ér, te ágyadban fekszel,

Tennivalók százai cikáznak fejedben?

Lassítanod kéne.

Ne táncolj olyan gyorsan!

Az idő rövid,

A zene elillan...

Szoktad mondani a gyermekednek, „majd inkább holnap”?

És láttad a rohanásban, amint arcára kiült a bánat?

Vesztettél el egy jó barátot, hagyta kihűlni a barátságot,

Mert nem volt időd felhívni, hogy annyit mondj: „Szia”?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan!
Az idő rövid,
A zene elillan...

Mikor oly gyorsan szaladsz, hogy valahová elérj,
Észre sem veszed az út örömét.
Mikor egész nap csak rohansz, s aggódsz.
Olyan ez, mint egy kibontatlan ajándék...melyet eldobsz.
Az élet nem versenyfutás.
Lassíts, ne szaladj oly gyorsan.
Halld meg a zenét,
Mielőtt a dal elillan!

Forrás: <http://lelekemelo.lapunk.hu/?modul=oldal&tartalom=1118233>

Kép forrása: <http://blog.xfree.hu/myblog.tvn?n=anna4459&pid=78907>

2.4. Kérdések az evangéliumhoz

Mik az én „bilincseim”, amik megkötöznek, amik akadályoznak abban, hogy Istennek boldog, felszabadult gyermeke legyek?

Hirdetem –e az Úr nagy tetteit?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Istenünk, te megváltottál és gyermekeiddé fogadtál bennünket. Tekints jóságosan szeretett fiaidra, és vezess el minket, Krisztusban hívőket az igazi szabadságra és a mennyei dicsőségbe. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérek, küldd el Szentlelkedet, hogy bátran odavigyem Fiadhoz a saját, és a mások megkötöttségét, „bilincseit”, hogy szabaddá tehesen minket is! Amen.

Nyúl Viktor atya

4. Condivisio – megosztás

4.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

Az Úr Jézus megnyitotta siketnéma fülét és megoldotta nyelvét.

Az Úr az én Szabadítóm is!

5. Actio, operáció – tettekre váltás

5.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

Tudjam odavinni Isten elé azokat az embereket, akiknek szükségük van az Ő gyógyítására.

Hagyjam, hogy Jézus Krisztus szabaddá tegyen engem is a bűneimtől, az aggodalmaimtól, mindattól, ami megbilincsel!